

Arrest

nr. 147 372 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 10 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 januari 2006 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 15 januari 2006 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 7 maart 2006, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 27 september 2006 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4 Via een op 17 november 2006 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 11 februari 2008 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Via een op 4 maart 2008 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 28 november 2008 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 februari 2008 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Via een op 29 april 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. Bij arrest nr. 201.705 van 9 maart 2010 verwierp de Raad van State het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 september 2006.

1.10. Bij aangetekende zending van 23 juli 2010 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid nam op 30 juli 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 april 2009 ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. Op 31 januari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 juli 2010 onvankelijk te verklaren.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.14. Verzoeker werd op 23 februari 2015 aangetroffen bij een politiecontrole en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam dezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 23 februari 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“Aan de heer:
naam: [G]
voornaam: [R.]
[...]
nationaliteit: Nepal*

In voorkomend geval, ALIAS: [G.R.R.] [...]

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 23/02/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 22/02/2008, 18/12/2008 en 03/09/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Om deze reden wordt een inreisverbod van 2 jaar opgelegd.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 16/01/2006 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 27/09/2006 door de CGVS. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980 ingediend op 17/11/2006. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11/02/2008. Deze beslissing is op 22/02/2008 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 18/03/2008. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28/11/2008. Deze beslissing is op 18/12/2008 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 04/05/2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 30/07/2010. Deze beslissing is op 03/09/2014 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 23/07/2010. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 02/10/2012. Deze beslissing is op 03/09/2014 aan betrokkene betekend. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zijn asielaanvraag werd definitief verworpen op 27/09/2006 door de CGVS, een schending van artikel 3 van het EVRM werd dus niet aangetoond. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter werd ongegrond verklaard op 02/10/2012. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1191 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de hoorplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De bestreden beslissing heeft tot doel een inreisverbod op te leggen voor twee jaar voor het Belgisch grondgebied en de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

[...]

De[...] motivering [van de bestreden beslissing] is foutief omdat zij noch met de fysieke toestand van verzoekende partij noch met de actualiteit rekening houdt bij de beoordeling.

Zij houdt er geen rekening mee dat verzoekende partij lijdt aan angstdepressies ten gevolge van haar ervaringen in haar land van herkomst zoals hierboven beschreven.

Verwerende partij houdt evenmin rekening met het feit dat de asielaanvraag van verzoekende partij werd afgewezen onder de oude wet die ten tijde van de asielaanvraag de subsidiaire bescherming nog niet als internationale beschermingsvorm incorporeerde en waardoor geenszins over het reële risico op mishandeling in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 uitspraak werd gedaan.

Verzoekende persoon toont aan dat hij voldoet aan het risicoprofiel van leraar in haar land van herkomst. Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in haar rapport “Subject Related Briefing. Nepal. Veiligheidssituatie in Nepal” van 5 april 2013 vast dat leraars onder anderen slachtoffers zijn van geweld en ontvoering (zie stuk nr. 5, CGVS, “Subject Related Briefing. Nepal. Veiligheidssituatie in Nepal”, 5 april 2013, p. 34) terwijl de overheid op systematische en voortdurende wijze in gebreke blijft om afdoende bescherming te bieden: het gerecht kampt met een grote achterstand waardoor conflicten verergeren eerder dan opgelost raken (zie stuk nr. 5, CGVS, ibidem, 5 april 2013, p. 36) en de politie bij onderzoeken naar ontvoeringen door lokale leiders worden tegenwerkt, en gevaar loopt wanneer zij optreedt tegen de onveiligheid waardoor zij verkiest zich te onthouden (zie stuk nr. 5, CGVS, ibidem, 5 april 2013, p. 36). In casu beantwoordt verzoekende partij aan dit risicoprofiel waardoor hij een reëel gevaar op mishandeling loopt. Ontvoering en willekeurige vasthouding waartegen de overheid op systematische en voortdurende wijze geen bescherming kan garanderen overschrijdt de hardheidsdrempel vereist in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De bestreden beslissing vermeldt bovendien nergens enig motief waarom deze de hogere rechtsnormen waarvan verwerende partij onder geen beding mag afwijken niet worden geschonden waardoor het verzoekende partij op dit punt onmogelijk is om enig verweer te voeren.

Schending van de rechten van verdediging.

Daarmee heeft verwerende partij ook geen kennis van het al of niet bestaan van een reëel risico op mishandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 binnen de grenzen van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 waardoor zij onmogelijk een beslissing kon nemen.

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt binnen de grenzen van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 zoals zij zelf als regel zegt en erdoor gehouden is (patere legem quam ipse fecisti):

Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

[...]

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overweegt daarbij niet de gevallen van reële risico's op mishandeling in de zin van de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot

bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 die buiten haar bevoegdheid vallen en waarover verwerende partij minstens uitspraak moet doen. De opsplitsing bij wet is een salamitechniek die het grondrecht van verzoekende partij op een menswaardig leven disproportioneel aantast. Het Commissariaat Generaal kan geen uitspraak doen over de gevolgen van verzwakte kwetsbare fysieke positie van verzoekende partij (angstdepressies en epilepsie) in combinatie met de asielmotieven van verzoekende partij waarover zij mag oordelen en waarvan zij zegt dat deze op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om de internationale bescherming toe te kennen (onder de oude wet). Verwerende partij anderzijds kan geen uitspraak doen over de gevolgen van de asielmotieven van verzoekende partij in combinatie met de medische redenen waarover zij exclusief oordeelt en waarvan zij zegt dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om de bescherming op grond artikel 9ter van voormelde Wet van 15 december 1980 toe te kennen. In casu wordt verzoekende partij twee keer in haar vraag om bescherming afgewezen terwijl wanneer haar motieven samen worden genomen zij de hardheidsdrempel voor mishandeling vereist in de zin van de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 kennelijk overschrijdt.

Omdat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich onder de oude wet niet uitsprak over het bestaan van een reëel risico op mishandeling in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 (de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen 9 jaar oud) en verwerende partij zich niet mag uitspreken over dit reëel risico op mishandeling die leidt tot de schending van artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 bestaat er geen zekerheid of de bestreden beslissing het absoluut verbod op mishandeling in de zin van voormelde artikelen 3 en 4 niet schendt. De bestreden beslissing kon er bijgevolg niet dienstig naar verwijzen om haar "proportionaliteit" te rechtvaardigen.

Verwerende partij heeft hierdoor kennelijk geen weet of schendingen van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 of de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 dreigen.

In die omstandigheden nam zij een bestreden beslissing zonder kennis van zaken terwijl op haar de verplichting rust om geen beslissingen te nemen die leiden tot de schending van de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 en 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Het verbod op mishandeling in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd is absoluut dat wil zeggen dat verwerende partij geen enkele afwijking onder welke omstandigheid dan ook wordt toegestaan (art. 15, 2 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd).

Artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 verleent minstens eenzelfde bescherming als artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000).

Artikel 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 voorziet dientengevolge ter bescherming van deze absolute rechten in een verbod op refoulement dat wil zeggen in casu tegen de bestreden beslissing.

Zelfs al had het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing in zake de subsidiaire bescherming genomen quod non dan nog is dit motief niet dienstig en kan zij de bestreden beslissing niet schragen en is verwerende partij nog steeds gehouden tot een individuele verantwoording van haar bestreden beslissing in het licht van de absolute bescherming van de voormelde hogere rechtsnormen wat zij niet doet.

Verwerende partij had bijgevolg verzoekende partij moeten horen om tot een juiste feitenvinding te kunnen komen.

*Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om haar vrees voor blootstelling aan een reëel risico op mishandeling te kunnen staven en toelichten zoals zij meende om een asielaanvraag in te dienen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).*

In casu blijkt uit de tekst van de bestreden beslissing verder dat verwerende partij op geen enkel ogenblik heeft onderzocht of verzoekende partij bij haar terugkeer naar haar land van herkomst niet aan mishandeling in de zin van de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zou komen bloot te staan.

Schending van de hoorplicht en schending van de onderzoeksplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de verplichting op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 123.726 van 1 oktober 2003; R.v.St. nr. 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411 van 2 februari 2007; o.a. R.v.V. 38.899 van 18 februari 2010). Verwerende partij heeft de feiten niet onderzocht en a fortiori kan er geen sprake zijn van een correcte feitenvinding.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het maakt niet uit of de wetgever door het voormelde artikel te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert.

Artikel 72, § 1, al. 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 verwijst naar artikel 52/3, § 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 dat op haar beurt verwijst naar artikel 7 van dezelfde wet. Verwerende partij dient daarom één van de gronden van voormeld artikel 7 in haar bestreden beslissing uitdrukkelijk te vermelden wat zij niet doet.

Door naar artikel 3 van voormelde Wet van 15 december 2014 te verwijzen en te hernemen heeft verwerende partij haar bestreden beslissing niet naar rechtsgrond gemotiveerd.

Verder ontbreekt elke pertinent motief dat aantoont dat de bestreden beslissing het verbod op de schending van de voormelde artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 en 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 niet schendt waardoor verzoekende partij bovendien niet weet waartegen zij zich moet verdedigen.

Schending van de motiveringsplicht.

Door de uitvoering van de bestreden beslissing verliest verzoekende partij haar recht op een effectief rechtsmiddel.

Schending van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De uitvoering van de bestreden beslissing schendt het principe van verbod op refoulement.

Schending van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft beslist dat geen administratieve beslissing “mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden” (R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; Rv St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010). “Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor een passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepalingen worden opgelegd”; EHRM 11 juli 2000, Jabari / Turquie, § 48, EHRM 21 Janvier 2011, M.S.S. vs. België en Griekenland, § 219.” (R.v.V. nr. 98.398 van 6 maart 2013).

In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en de artikelen 15, b) en c) en 21 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Dit wordt andermaal bevestigd door het arrest van het Europees Hof van Justitie *Elgafaji vs. Staatssecretaris van Justitie* van 17 februari 2009 dat in paragraaf 42 zegt dat “bij de toepassing van het nationale recht, ongeacht of het daarbij gaat om bepalingen die dateren van eerdere of latere datum dan de richtlijn, de nationale rechter dit zoveel mogelijk moet uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de richtlijn, teneinde het hiermee beoogde resultaat te bereiken en aldus aan artikel 249, derde alinea, EG te voldoen” (H.v.J., *Elgafaji vs. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-456/07 van 17 februari 2009, <http://curia.europe.eu>; H.v.J., *Marleasing*, nr. C-106/89 van 13 november 1990, <http://curia.europe.eu>; H.v.J., *Commune de Mesquer*, nr. C-188/07 van 24 juni 2008, <http://curia.europe.eu>). Wat ook in het verzoekschrift werd aangegeven.”

4.2.1. De Raad merkt op dat uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het

genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt daarenboven duidelijk dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent en dat hij op de hoogte is van de redenen waarom verweerder koos voor een inreisverbod dat twee jaar geldt, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Uit de artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan verder niet worden afgeleid dat een bestuur verplicht zou zijn om in een beslissing steeds uiteen te zetten waarom het van oordeel is dat deze beslissing niet strijdig is met alle mogelijke hogere rechtsnormen.

Een schending van de artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing foutief is voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet correct is omdat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn *“fysieke toestand”* en met *“de actualiteit”*. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven dat de aanvraag die verzoeker indiende om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd als ongegrond werd afgewezen en dus wel rekening heeft gehouden met zijn fysieke toestand. Tevens moet worden gesteld dat verzoeker geen stukken aanbrengt die toelaten te besluiten dat zijn gezondheidsproblemen negatief zouden zijn geëvolueerd en verweerder dus niet meer dienstig naar de eerdere beoordeling van diens medische situatie kon verwijzen. Daarnaast moet nog worden geduid dat verzoeker die gedurende verscheidene jaren in België verbleef en steeds kon rekenen op de bijstand van een advocaat geen nieuwe asielaanvraag indiende om op die wijze de asieldiensten ertoe te brengen om te onderzoeken of hij niet voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kwam, wat toelaat te besluiten dat hij er zelf niet van overtuigd was dat hij in Nepal dreigde te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Van een normaal redelijk denkend en handelend mens, die daarenboven vertrouwd is met de asielprocedure in België en die kosteloze juridische bijstand geniet, mag namelijk worden verwacht dat hij initiatieven neemt om een beschermingsstatus aan te vragen wanneer hij meent deze nodig te hebben. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn kritiek dat verweerder schijnbaar is voorbijgegaan aan het feit dat de commissaris-generaal zijn asielaanvraag behandelde op een ogenblik dat artikel 48/4 – waarin de criteria voor de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus zijn vastgelegd – nog niet in de Vreemdelingenwet was opgenomen. De in casu bestreden beslissing verplicht verzoeker ook niet om zich naar Nepal te begeven of om in dat land te verblijven, maar bepaalt slechts dat verzoeker zich gedurende twee jaar niet meer naar België of de landen die het Schengenacquis volledig toepassen mag begeven.

Verzoeker weerlegt voorgaande vaststelling niet door aan te voeren dat in een verslag van de diensten van de commissaris-generaal van 5 april 2013 melding wordt gemaakt van het feit dat leraars in Nepal soms het slachtoffer zijn van geweldpleging en van ontvoering en door voor te houden dat hij dus een risicoprofiel heeft in een land waar de overheid niet steeds een gepaste bescherming biedt of kan bieden. Indien hij werkelijk van oordeel was dat hij enig reëel risico liep in Nepal dan had hij deze informatie die reeds verscheiden maanden oud was immers reeds aangewend om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Ten overvloede moet worden aangegeven dat verzoeker voorts ook niet aannemelijk maakt dat hij nog als leraar kan worden beschouwd nu hij dit beroep bijna tien jaar niet meer uitoefende en niet blijkt dat hij dit beroep in de toekomst weer kan uitoefenen. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift de vaststellingen die zijn opgenomen in het verslag van 5 april 2013 trouwens ook niet volledig correct weer. In dit verslag is namelijk geen sprake van de ontvoering van leraars, doch wel van de ontvoering van kinderen van leraars om losgeld te eisen en verzoeker gaf aan geen kinderen te hebben.

Door te betogen dat de commissaris-generaal zijn asielrelaas niet toetste aan de in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en verweerder niet vermag een toetsing door te voeren aan deze criteria toont verzoeker verder niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers betoog dat verweerder bij de beoordeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van medische redenen geen rekening zou kunnen houden met bepaalde gegevens die werden aange-

voerd in een asielaanvraag mist daarnaast juridische grondslag. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt immers nergens dat verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer bij de beoordeling of een vreemdeling tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd er geen rekening mee zou kunnen houden dat een gezondheidsprobleem samenhangt met het verblijf in een bepaald land. Hij toont daarenboven met zijn theoretisch betoog wederom niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing enig nuttig gegeven over het hoofd zag.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.3. Verzoeker stelt dat het verbod op folteringen of onmenselijke vernederende behandelingen of straffen dat is opgenomen in artikel 3 van het EVRM absoluut is en dat deze bescherming ook in artikel 4 van het Handvest van de grondrechten is opgenomen. Hij toont evenwel niet aan dat verweerder door hem een inreisverbod op te leggen voormelde bepalingen heeft geschonden. Zoals reeds gesteld verplicht de bestreden beslissing verzoeker immers niet om te verblijven in een gebied waar hij een reëel risico loopt op folteringen of onmenselijke vernederende behandelingen of straffen, maar wordt hem slechts de toegang ontzegd tot een beperkt aantal landen en toont hij door zijn stilzitten aan dat hij zelf niet overtuigd is dat hij het slachtoffer dreigt te worden van folteringen of onmenselijke vernederende behandelingen of straffen in zijn land van herkomst.

4.2.4. Daar de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is kan ook geen schending van het non-refoulementbeginsel dat vervat is in artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten worden vastgesteld.

4.2.5. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Verzoeker houdt ook onterecht voor dat “*de uitvoering*” van de bestreden beslissing hem het recht op een effectief rechtsmiddel ontnemt. Verzoeker kon ook nadat de bestreden beslissing was genomen namelijk nog een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, of een asielaanvraag indienen. De bestreden beslissing op zich kan voorts ook vanuit het buitenland worden bestreden.

4.2.6. Verweerder heeft door de bestreden beslissing te nemen verzoeker tevens geenszins het recht ontzegd om zich tot een rechtcollege in België te wenden en om een beroep te doen op rechtsbijstand om eventueel een procedure in te stellen indien hij meende dat bepaalde door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden.

Een schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten kan derhalve evenmin worden vastgesteld.

4.2.7. Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet – dat verzoeker ook geschonden acht – luidt als volgt:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Voormelde bepaling garandeert een vreemdeling het recht om een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen of een asielaanvraag in te dienen, ook wanneer hij reeds onderworpen is aan een inreisverbod. De bestreden beslissing doet hieraan geen afbreuk zodat geen schending van artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld.

4.2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker werd gehoord bij de behandeling van zijn asielaanvraag en dat hij vervolgens nog meermaals de mogelijkheid kreeg om in het raam van zijn aanvragen om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9, derde lid, artikel 9bis en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uiteen te zetten waarom hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarenboven dat verzoeker toen hij op 23 februari 2015 werd aangetroffen verklaringen aflegde waarvan werd achterhaald dat deze incorrect waren en dat hij weigerde om op bepaalde vragen te antwoorden. Verzoeker kan in deze omstandigheden niet worden gevolgd in zijn standpunt dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken en dat hij onvoldoende werd gehoord.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden weerhouden.

4.2.8. Uit het feit dat verweerder in de bestreden beslissing niet heeft aangegeven waarom hij van oordeel is dat deze beslissing niet strijdig is met een hogere rechtsnorm kan geenszins een schending van de rechten van verdediging worden afgeleid. Indien verzoeker van oordeel is dat hogere rechtsnormen werden geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing dan kon hij – ook zonder dat verweerder uiteenzette waarom hij geen schending van een hogere rechtsnorm weerhield – deze schending aanvoeren in zijn procedure voor de Raad.

4.2.9. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de determinerende motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing – met name de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan die voortvloeide uit een eerder bevel om het land te verlaten en dat hij hardnekkig poogde om verder illegaal op het grondgebied te verblijven – correct zijn en verweerder na een deugdelijk onderzoek tot zijn besluit kwam. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de onderzoeksplicht kan bijgevolg niet worden weerhouden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK